

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΟ ΜΑΪΑΜΙ

(Άρθρο της χαριτωμένης «θεντέττας» Μώρην Ο'Σούλλιθαν)

ΙΑ πέστε μου, πήγατε ποτέ στο Μαΐαμι ή στη Φλωρίδα; Έλάτε, αφήστε τὰ χαμόγελα κι' απαντήστε μου στην ἐρώτησί μου. Σας μιλάω πολύ σοβαρά. Πώς; Δεν είσατε ἑκατομμυριούχος; Ἄλλα μήπως φαντάζεστε ὅτι μόνο ἑκατομμυριούχοι πάνε στο Μαΐαμι. Πόσο είσατε γελασμένοι. Ἐγὼ θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὄχι μόνο δὲν ἔχετε δίκιο, μὰ κι' ὅτι πιστεύετε κάθε τι πὸ γράφουν τὰ διάφορα κινηματογραφικὰ περιοδικὰ. Καλὰ, μπορεῖ κανεὶς σὲ μερικὰ πράγματα νὰ εἶνε ἀφελής. Ἄλλα νὰ τοῦ πουλᾶν ἐξυπνάδες καὶ ψευτιὲς μὲ

μπροῦντζα τῶν κανῶ, δίνει τὰ πανιά στις θάρκες, πλένει τοὺς πάγκους καὶ τὰ καφάσια τους καὶ ταχτοποιεῖ τὰ κουτιά. Ἐπειτα θάζει τὰ κανῶ καὶ τοὺς πλωτῆρες σὲ παράταξι, τὸν ἔνα σὲ κανονικὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ἄλλο, φρεσκοπλυμένους καὶ καθαροὺς. Στις ἑπτὰ ἢ ὡρα, ἡ δουλειὰ του ἔχει τελειώσει καὶ καγεμίζει καλὰ τὸ τομποῦκι του, βγαίνει ἔξω στὴν πόρτα τοῦ Λεμβαρχείου, κάθεται σταυροπόδι κι' ἀκουμπᾶει τὴν τετράγωνη πλάτη του στὰ κάγκελλα. Καπνίζει καὶ μουρμουρίζει τὰ ναυτικὰ τραγούδια του, κυττάζοντας τὸν ὄκεανὸ πὸ ἀπλώνεται μπροστά του τόσο ἡσυχος, σὰν νὰ μὴν ἔχη γνωρίσει τὴν τρικυμία. Τότε γλυστράω ἀθόρυθα κοντὰ του, τραβᾶω τὴν πῖπα ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὸν κυλάω σὰν βράχο στὴν ἄμμουδιά. Ἐκεῖνος γελάει μ' ἕνα πονηρὸ μὰ εὐχάριστο γέλιο. Ξέρει πόσο εἶνε ἀκίνδυνος, μὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει πάψει νὰ εἶ-

οῦρά, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό μου. Βέβαια, δὲν ἔχω καμμιά ἀντρησι, ὅτι τὸ Μαΐαμι εἶνε μιά ἀπὸ τίς πιὸ

ὡμορφες λουτροπόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Ἄλλωστε δὲν ξεχνᾶω, ὅτι ἔχει ὡμορφα ξενοδοχεῖα, μὲ σαράντα πατώματα, τεράστιους κήπους μὲ σπάνια λουλούδια καὶ μιά τόσο ὡμορφη ἄμμουδιά, ὥστε δὲν σοῦ κάνει

κέφι νὰ τὴν ἐγκαταλείψης οὔτε μ' ἕνα τὴ μέρα. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν «βασιλέων τῶν δολλαρίων» καὶ τῶν περιηγητῶν, ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ φτωχοὶ διάβολοι πὸ ζοῦν εἰς θάρος τῶν πρώτων. Ὑπάρχουν ζῆμις ἀκόμη κ' οἱ μόνιμοι κάτοικοι τοῦ Μαΐαμι. Ἄν ξέραιτε πόσο ὡμορφη εἶνε ἡ ζωὴ τους, θὰ τοὺς ζηλεύατε. Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ νὰ περάσω μαζὺ τους τὶς διακοπές μου. Εἶνε οἱ πιὸ καλοὶ κ' οἱ πιὸ ἔξυπνοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἀκοῦστε νὰ σὰς διηγηθῶ μερικὲς ἀπὸ τίς γνωριμίες μου καὶ θὰ δῆτε ἂν ἔχω ἢ δὲν ἔχω δίκιο. Ἄς σὰς παρουσιάσω πρώτα - πρώτα, τὸν μπάριμπα Τόμ. Εἶνε ὁ καλύτερος φίλος μου. Φορᾶει μιά κόκκινη καὶ μαύρη ναυτικὴ φανέλλα, ἔχει ζωγραφισμένες ἀγκυρες στὰ χέρια του καὶ τὰ μαλλιά του βγαίνουν ἀπὸ τὸ κασκέτο του σὲ τὶς τρίχες τοῦ σκαντοῦχοιρου. Δὲν εἶνε καθόλου ὡμορφος μὰ ἔχει δυὸ ἔξυπνα μάτια πὸ μποροῦν νὰ σὲ τρελλάνουν μὲ τὴν κοροϊδία τους.

—Μπάριμπα Τόμ, τοῦ φωνάζω ὅταν μὲ κυττάει μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, πόσα οὐίσκου ἔχεις πιῆ;

...Μοῦ δεῖχνει δέκα φορές τὸ ἕνα δάχτυλό του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει πιῆ δέκα φορές ἀπὸ... ἕνα καὶ τελευταῖο ποτήρι! Ὁ μπάριμπα Τόμ εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λεμβαρχείου τοῦ Μαΐαμι. Μόλις χαράξη ἡ μέρα, ἀρχίζει ἀμίλητος τὴ δουλειὰ του. Γυαλίζει τὰ

Ἡ Μώρην Ο'Σούλλιθαν στὸ Μαΐαμι

—Μπάριμπα Τόμ, τὸν ρωτᾶω συχνά, πόσο γυναίκες γνωρίσεις στὴ ζωὴ σου;

Ἐκεῖνος μοῦ ρίχνει μιά χούφτα ἄμμο στὸ μαγιά μου καὶ μοῦ λέει εἰρωνικά:

—Μέτρησε τοὺς κόκκους τῆς γὰ νὰ τὸ θρῆς. Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ μετρήσω τὴν ἄμμο.

Στις ἑννέα ἢ ὡρα, ἡ πόρτα τοῦ Λεμβαρχείου ἀνοίγει μὲ ξεφωνητὰ καὶ γέλια. Ἀμέτρητα κορίτσια καὶ νέοι πλημμυρίζουν τὴν αἴθουσα, τραβοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τὸν μπάριμπα Τόμ, παζοῦν μαζὺ του καὶ τοῦ ζητοῦν τὰ κανῶ τους καὶ τίς θάρκες τους. Ἐκεῖνος θυμᾶνε:

—Ἡουχία! οὐρλιάζει σὰν ἐξαγριωμένο θηρίο, ἕνας ἕνας, μὲ τὴ σειρά του. Ὁρίστε, ἄς κοπιᾶσῃ ἡ Τζίν Χάρλου. Τώρα ἡ σειρά τῆς Μάντζ Ἡθας. Ἐλα καὶ σὺ, «πριγκήπισσά» μου, γιατί μὰς «αθυστερεις»...

...Αὐτὴ ἡ τελευταία ἐρώτησι ἀπευθύνεται σὲ μιά ὑπέροχη ξανθὴ στὴν κόρη τοῦ «βασιλέως» τοῦ αἰδήρου. Κι' ἔτσι μὲ τὴ σειρά τους ὄλες ἢ «θεντέττες», ὄλες οἱ «ἀστέρες», ὄλες ἢ «βασιλίσσες» κ' ἢ «πριγκήπισσες» παίρνουν τίς θάρκες τους, τὰ παιγνῆδιά τους, τὰ κανῶ τους καὶ τὰ σπρώχνουν μὲ ξεφωνητὰ χαρὰς πρὸς τὰ γαλάζια κύματα. Ἐχομε πάλι μείνει μόνος μὲ τὸν μπάριμπα Τόμ. Τότε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ἐκεῖνος, κλείνοντας τὸ δεξιὸ μάτι του, μοῦ λέει:

—Ἐμπρός, ἡ σειρά σας τώρα, «μῆς» Μώρη...

...Μὰ ἐγὼ δὲν ὄλεπα τίποτε. Ὅλες ἢ θέσεις τῶν κανῶ ἔχουν ἀδειάσει. Ὁ μπάριμπα Τόμ ἀρχίζει τώρα τοὺς ἐκθασμούς.

—Ἄν ἢ «μῆς» εἶχε τὴν

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

“Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους αναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είνε το ύπεροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Και το άριστούργημα του ρωμαντισμού

“ Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ ”

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε η διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

“Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 εκ των δημοσιευομένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Ετσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, εκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τα «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τα έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα Υποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τα βιβλία των.

Περι τα τέλη Μαΐου θα κυκλοφορήση ή

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Επίσης έτοιμάζονται το αισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Και άλλα έρωτικά άριστουργήματα.

Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω Έξωτερικω αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπισημία διά το Γραφείον μας μία τιαούτη έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικου όπου υπάρχουν Υποπρακτορεία του Κεντρικου Πρακτορείου Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τους κ. κ. υποπρακτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

καλωσύνη να μου δώση ένα φιλάκι, δέν θα βγῆ ζημιωμένη...
...Μ' ένα πήδημα θρίσκουμαι στην άγκαλιά του. Με σηκώνει ψηλά με το ένα χέρι του σαν πούπουλο. Έτσι μ' οδηγεί σε μια άλλη αίθουσα του Λεμβαρχείου. Έκει υπάρχει μόνο ένα κανώ. Το πό άμορφο κανώ του Μάϊαμι. Ό Τόμ για να μῆν του κάνω καυμά άνοησία, σοβαρεύεται και μου λέει:

—Έλτε, τέλειωσαν πια τ' άστεία. Πηγαίνετε να παίξετε τώρα και με τη θάλασσα. Έμπρός, άδειάζετέ μου τη γωνιά!...

...Και μ' άφίνει με λύπη γιατί ξέρει πόσο τόν αγαπάω. Είνε ο μεγάλος φίλος μου. Ξέρει άμορφες ιστορίες, τραγουδάει περιφημα και παίζει μπάντζο σαν μαέστρος.

...Άλλος παράξενος τύπος είνε ένας θαυματοποιός. Δέν μπορώ να καταλάβω πώς ξεπεσε στο Μάϊαμι. Στήνει πάντα το τραπέζακι του στην άμμουζα, κάτω από μια τεράστια όμπρελλα. Κι έπειτα άρχίζει να θγαζῆ από τις τσέπες του περιστέρια, κουρέλια, άσπρα ποντίκια και πουλιά. Υστερα δίνει ένα κονταέρτο με τέσσερα περίφημα καναρίνια που τραγουδοῦν ένα σωρό έξωτικές μελωδίες. Όλα τα παιδάκια των εκατομμυριούχων μαζεύονται και τόν χειροκροτοῦν. Μιά φορά ή κόρη της Μάρλεν Νήτριχ προχώρησε ως το τραπέζακι του και του χάρισε την κούκλα της:

—Κύριε θαυματοποιέ, του είπε, θέλω να σάς χαρίσω τη «Μαίρη», γιατί μ' άρεσαν πάρα πολύ τα παιχνίδια σας.

Ό θαυματοποιός συγκινήθηκε και δάκρυσε. Ήταν τόσο ύπερήφανος για το δώρο της Έμμας Νήτριχ, ώστε την άλλη μέρα της χάρισε κι' εκείνος ένα καναρίνι που κελαιδόουσε ύπεροχα.

...Ό Μπόμπυ πάλι, είν' ένας άλλος τύπος του Μάϊαμι. Πέντε χρόνια μένει σ' αυτή την άριστοκρατική λουτρόπολι. Κάθετι στην σοφία ενός παληού ξενοδοχείου και το χειμώνα δέν θγαίνει καθόλου από το δωμάτιό του. Διαβάζει, γράφει άμορφα βιβλία και παίζει μ' ένα θαυμάσιο λυκόσκυλλο που του έχει χάρισει ή Μαίη Γουέστ. Το καλοκαίρι ζοδεύει όλες τις οικονομίες του για να ζῆση τρεις μήνες άριστοκρατικής ζωής. Κι' όμως ο Μπόμπυ, έναν καιρό ήταν πολύ πλούσιος...

...Όταν πηγαίνω στο Μάϊαμι, μ' άρέσει να τόν επισκέπτομαι στή σοφία του. Είν' ένας μποέμ και δέν ντρέπεται καθόλου για τη φτώχεια του. Όσοτόο πάντα το γραφεό του είνε στολισμένο μ' άμορφα λουλούδια. Ό Μπόμπυ είνε ο ιδανικός φίλος όλων των κοριτσιών που έρχονται στο Μάϊαμι. Έκεινος όμως, καθώς μου έξωμολογήθηκε, αγαπάει μια αισθηματική ύπλληλο του, ή Κλάριτζ.

Κάθε θράβυ, έξω από τ' άριστοκρατικά ξενοδοχεία συναντώ πάντα την Λουσιέν. Είνε μια άμορφη νέα μ' ύπεροχα ξανθά μαλλιά κι' έκφραστικά μάτια. Όλοι στο Μάϊαμι ξέρουν την ιστορία της. Πουλάει λουλούδια για να συντηρήση την οικογένειά της, που είνε μονίμως έγκατεστημένη στή λουτρόπολι. Οί πλούσιοι νέοι την κοροϊδεύουν και τη λένε ή «μικ με την σκληρή καρδιά», γιατί ποτέ δέν θέλησε να πιῆ ένα ποτήρι σαμπάνια μαζί τους. Κάποτε δέν μπόρεσα να κρατηθώ και τη ρώτησα με περιέργεια:

—Είσαι εύχαριστημένη από τη ζωή σου;

...Μου έδειξε τα λουλούδια της και μ' άπάντησε:

—Όσο οί κύριοι προσφέρουν λουλούδια στις άμορφες κυρές, ή Λουσιέν θα είνε πάντοτε εύχαριστημένη.

...Μά κτός από αυτούς τους τύπους, που οās άνέφερα, υπάρχουν πολλές χιλιάδες κορίτσια που εργάζονται σκληρά για να κάνουν εύχάριστη τη ζωή λίγων πλουσιών. Είνε τα κορίτσια των διαφόρων «ατελιέ» μόδας, των έμπορικων και των άλλων καταστημάτων, που έχουν μόνο μια Κυριακή στή διάθεσί τους για να κάνουν τ' άριστοκράτισσες. Τό ε, τις βλέπετε στην πόλι μ' πανάκριβα μαγιώ να επιδεικνύουν το πλαστικό σώμα τους. Κι' όμολογώ, ότι δυο-τρεις πέτυχαν να κάνουν έναν καλό γάμο... Άλλά, σάς διαβεβαιώ, ότι ή ζωή στο Μάϊαμι, για τόν πολύ κόσμο των γυναικων, είνε πολύ δύσκολη αν όχι μαρτυρική. Έχει τόσους πειρασμούς και τόσες πολλές απαιτήσεις, ώστε κάθε άμορφο κορίτσι στενοχωριέται που δέν είνε πλούσιο. Έμένα όμως μ' άρέσει το Μάϊαμι γιατί μπορώ να διασκεδάσω με τόν μπάρμπα Τόμ και με τις μικρούλες και φτωχές φίλες του που όνειρεύονται να γίνουν «βεντέτες».